

ÇÜRÜMEYE AND İÇEN HAYALLER

Parmak uçlarında yeşeren,
Parmak uçlarında solan hayatlar var.

Gökyüzündeki tek bulut koca vadinin yamacına çömelmişti o gün. Gütün neşesi sokaktaki insanları sarmış ve bütün kötü düşüncelerin varlığının unutulduğu bir gündü. Farklı mıydı? Belki çoğu insan için değildi ama ne fark eder?

Fani canlılardık biz. Hissettiğimiz her anın, her günün tadını çıkarmalıydık. Çirkin düşüncelerin zihnimizde kendilerine yuva yapmalarına izin vermemeli, onlardan bir an önce kurtulmalıydık. O gün, kendi masalının sonuna ayak basacak insanlarla aynı kaldırımlarda yürüyordum. Belki de az sonra hayatlarının rotası değişecek olan insanlarla göz göze geliyordum. Kalbi kırılmış insanlara gülümsüyordum.

Yalnız insanlar vardı. Aslında yalnızlığa o kadar alışmışlardı ki yanında olanların farkında bile değillerdi.

Eksik olan insanlar vardı. Öyle kapılmışlardı ki acı çekme aşkına sadece eksikliğini yaşıyorlardı hayatlarında olmayanların.

Bekleyen insanlar vardı. Aynı zamanda başka insanlar için beklenen olduklarını bilmeden.

Parmaklarımı hissedilemiyor kılan, rüzgârla dalgalanan bakımsız ve uzamaya başlayan saçlarım suratıma sertçe vururken kıyıya yalpalanan ölü balıklar gibiydiler. Kıyıları, cansız bedeni taşıyan bezgin bir ruhtu.

Merak duygusunun zalimce yediği hayatımın arta kalanında geçmişimin izlerini taşıyan benliğim kaybettiğim hatıralarımın yoğunluğunu üstlenmişti. Ben yıllar önce merak duygusuyla alaşağı ettiğim bir hayatın sahibiydim.

Sanırım kendimi ancak böyle tanımlayabilirdim.

Bir merak uğruna kaybettiğim çok şey vardı: ailem, sevdiklerim, işim...

Bir kumar masasına yatırılan çok şey vardı: geleceğim, hayallerim, umutlarım...

Herkesin bir hikâyesi vardır.

Mürekkebinin kendi kanından akıtarak kalemini kendi tırnakları yapan ve kâğıt yerine ruhlarını boyayarak kendilerine sakladıkları gerçekleri yazıyorlardı insanlar.

Dudaklarımda asılsız bir gülümseme tezahür ediyor, gözlerim solgun denizin maviliklerinde dalgın. Uzatıyor kanlanmış pençesini geçmiş ve düşüyor zihnine örselenmiş yaşanmışlıklar.

Mutlu bir insandım ben. Her şeyden önce umutluydum. Kendimce büyütmede olduğum bir mesleğim ve huzur içinde yaşadığım bir ailem vardı. Anılarımdan arta kalan tek şey beraberce attığımız kahkahalarımızdı.

Güzel bir yaşantım vardı. Bütün bunlar sadece tek bir gecede değişti.

Bir gün merakıma yenik düşerek başlattığım oyun onları benden aldı. Tek bir kez oynamak için oturduğum masaya kendi irademle yenik düştüm.

Kumar bağımlılığımın her şeyi değiştirdiğini gördüğüm halde durmadım.

Bir kitaptan akan duyguların avucumdaki harf birikintisine karıştığını hissedebiliyordum. Bir çiçeğin dalından koparıldığında ölümünün başladığını biliyordum. İçimde yaşam sevincinin oluşturduğu gölün giderek bir bataklığa dönüştüğünü görüyordum.

Ve buna rağmen bunu durdurmak adına hiçbir şey yapmadım.

Kumar bağımlılığı beni adeta çevremde tanınmaz bir insan yaptı.

İşin doğrusu artık ben bile kendimi tanıyamıyordum.

İnsanlara borçlanmış, kumar ile birlikte alkol ve sigaraya da başlamıştım.

Beni engellemeye çalıştıklarında bunu umursamadım. Sahip olduğum herkes beni terk etmeye başladığında bunu yine umursamadım.

Ta ki her şeyimi yitirene dek.

Param, ailem, evim ve hatta geleceğim.

Artık çaresizdim. Kanser olduğumu öğrenmem ikinci bir sarsılmaydı benim için.

Her şeyden sonra üstelik hayatımı da kaybediyordum.

Pişmanlığım buram buram içimi kemirirken geri dönüşü olmayan bir yola saptığımı çok geç fark ettim.

Hissettiğim tek şey acıydı. Pişmanlık ve çafesizlikle harmanlanmış bir histi bu.

Acı, kalbimden bir parça böldü. Tüm duygularımı çalkantılı bir sona sürükledi. Her gözyaşı ruhun tükenişi üstüne atılan bir avuç toprak oldu. Her kelimenin gölgesi zihnime düşmeye başladı.

Ete giren keskin uçlu iğneler gibi sözcükler, iğnenin yarattığı boşluktan sızılan kan gibi aktı acı.

Son geldi. Sessizlik oldu. Benim sonum geldi. Hayatım parmak uçlarımda bir ip ile sallandı. İpin ucu bedenime ilmek olan ruhuma düştü.

Gökyüzünde güneş açtı lakin benim için yağmur yağdı. Koca bulutların ardına saklanan güneş, ara ara başını çıkartıp yeryüzünü gözledi ardından yeniden geri kaçtı.

Onun kaçtığı belki bendim belki bizdik.

Bunu da bilemedik.

SENEM NİSAN
JAN VE SUPHİ BEYLUNİ ANADOLU LİSESİ

11-A 617